

Syd-afrikanske kirkers resolution

1. Indledning

Denne resolution er resultatet af den tredje konference i *Kwasizabantu* for repræsentanter for de forskellige kirkesamfund. Forenede i den samme tro på vor Herre Jesus Kristus og Bibelens klare ord har vi drøftet forskellige emner af betydning for menigheden i *Syd-Afrika* og – tror vi – for hele Kristi legeme.

I overensstemmelse med *Josuas* ord: »Vælg i dag, hvem I vil tjene ... jeg og mit hus vil tjene Herren«, har vi genindviet vort liv til Herrens tjeneste.

Som et svar på *Præsidentens* opfordring til os om at gøre ham bekendt med kirkens synspunkter har vi i dag sendt denne resolution, der er baseret på Guds ord, til ham.

2. Vælg i dag

Vi hævder, at kirken i dag står i valget mellem at holde sig til den bibelske rene standard, der behager Herren, eller synke tilbage i kompromis, religionsblanding og lunkenhed med det resultat, at den nedkalder Guds mishag og vrede over sig.

Vi må vælge imellem et politisk »evangelium« eller det evangelium, der engang for alle er overleveret de hellige (Judas 3). Vi må vælge imellem et humanistisk »evangelium« og det evangelium, der sætter mennesket fra tronen og ophører vor Herre Jesus Kristus. Vi må vælge imellem et ny-tids-»evangelium«, der opfører mennesket, så han tror, han er Gud lig, og det evangelium, der forkynder Gud den Almægtige, for hvem ethvert menneske skal aflægge regnskab.

3. Grundlaget for vor enhed i troen

Vor enhed i troen er baseret på, at vi uden forbehold giver os hen til kristentroens grundindhold:

Den tre-enige Gud, Skaberen, er (Matt. 28,18-19, Johs. 1,1-3) og har talt til menneskeslægten (Hebr. 1,1-3). Hans budskab er bevaret i Skriftens urokkelige ord, der er uden fejl på grundprogene (2. Tim. 3,16, 1. Tess. 2,13).

Frelse er Bibelens centrale budskab. Menneskets oprør imod Gud resulterede i faldet, således at synden er spredt til hvert eneste menneske (Rom. 5,12). Mennesket er skyldigt i overtrædelse af Guds hellige lov og ude af stand til at frelse sig selv, men Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til verden, født af en jomfru, for at han skulle bringe sig selv som et fuldkomment offer for synd (Rom. 4,25, 1. Tim. 2,5-6) og forløse os, så vi som hans ejendom må

tilbringe evigheden i hans nærhed (Johs. 14,2-3, 1. Peter 1,4).

Frelsen er af nåde alene ved Kristi forsonerværk alene.

Gud har sendt sin hellige Ånd for at give sine børn kraft til at være hans vidner i deres egne specielle forhold og indtil verdens ende (Ap. G. 1,8).

Den sande kirke består af alle sande troende, som, forløste ved Kristi blod og genfødte af den hellige Ånd, er blevet optaget i Guds familie (Ef. 5,25-27).

Den sande kristne enhed beror ikke på medlemskab af en kirke, ej heller på mundens bekendelse, thi »ikke enhver, der siger Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriget, men den, som gør min himmelske Faders vilje« (Matt. 7,21).

Den sande kristne enhed er »jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkomment eet« (Johs. 17,23).

4. Respekt for livet

Vi hævder, at livet er Guds gave, og at det som sådant må holdes i højeste respekt af kirken og staten. Mennesket er skabt i Guds billede og er hans dyrebareste skabning, derfor er følgende væsentligt og afgørende:

a) Vi forkaster *racediskrimination* og *klassehad*. »I må ikke øve uret, når I holder rettergang; du må ikke begunstige den ringe, ej heller tage parti for den store, men du skal dømme din næste med retfærdighed« (3. Mos. 19,15). »Nu forstår jeg i sandhed, at der hos Gud ikke er personsanseelse, men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham« (Ap. G. 10,34-35). På grundlag af Guds ord er vi overbeviste om, at hvor den levende Kristus kommer ind i menneskers liv, hører racisme, bitterhed og had fortiden til, og dette er blevet bekræftet for os i de sidste tyve år, hvor vi mænd og kvinder af forskellig race har levet i harmoni med hverandre, skønt racehadet i Syd-Afrika ellers nåede et højdepunkt. Men vi beklager, at mange af kirkernes medlemmer, både sorte og hvide, svigtede, hvad dette angår, idet de ikke elskede deres næste som sig selv, men satte hensyn til nation og race forud for Kristus både i deres egne liv og i menighederne. Vi beklager også, at den lære, at en race står over en anden, resulterede i, at bestemte mennesker nød store privilegier i vort land på bekostning af andre. Retten til at eje jord og hjem såvel som retten til frit at bevæge sig overalt vil vi sikre alle i det nye Syd-Afrika.

Men da vi også frygter, at den ideologi, der sætter en race over en anden, skal

blive erstattet af den ideologi, der bygger på klassehad, bekræfter vi hermed, at i det nye Syd-Afrika skal der ikke ske nogen diskrimination hverken på grund af race eller på grund af social status. Vi er taknemmelige over, at apartheidlovene nu ophæves. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt til at ændre menneskers holdning og livsmønster. De dårlige love må ophæves, men de dårlige hjerter må tillige ændres i overensstemmelse med Matt. 7,20-23 og Ezek. 11,19.

b) Vi tager afstand fra *vold og terror* (Salme 7,10). Vi er forfærdede over, at politisk vold har lagt vort land øde. Vi afskyer, at politiske partier anvender børn som billig kanonføde. Børnenes liv er dyrebart for Gud og skal ikke udsættes for ideologisk krigsførelse. Der står skrevet: »Den, som vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget... Men den, som forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb« (Matt. 18,4 og 6).

Intet menneske skal under nogen omstændighed tvinges til at gå imod sin samvittighed for at opfylde et politisk partis hensigter. Ethvert forsøg på med trusler eller vold at tvinge nogen til at marchere i demonstrationstog, råbe slagord, strejke, ødelægge eller boycotte, o.s.v. er ikke i overensstemmelse med Guds ord og almindelig moralsk holdning (Ordspr. 1,10-15). Vi henstiller til Præsidenten, at De anvender loven til at beskytte hver enkelts ret til at følge sin samvittighed, således som Guds ord lærer, og til at gøre alt, hvad De formår, for at sikre, at denne rettighed bliver inkluderet i den ny forfatning. Vi henviser til Præd. 8,11 og 2. Mos. 21,12-16.

c) Vi forkaster retten til *fri abort* (5. Mos. 30,19-20). Hverken Guds ord eller moralske grunde giver ret til abort. Bibelen lærer, at menneskelivet begynder ved undfangelsen, ikke ved fødslen (Matt. 1,23; 2. Mos. 21,22-24; Salme 139,13-16; Jerem. 1,5; Lukas 1,41-44). Vi henstiller derfor indtrængende til regeringen, at den modstår enhver pression til yderligere frigivelse af retten til abort, således som de, der fornægter Guds ord, ønsker. Der står skrevet: »Du må ikke slå ihjel!« Vi henstiller derfor yderligere, at den nugældende lov ændres således, at den kommer i overensstemmelse med, at livet begynder ved undfangelsen. Det ufødte liv er dyrebart i Guds øjne og må beskyttes og forsvares. Abort må betragtes som et snedigt barneoffer (5. Mos. 18,10; 3. Mos. 18,21).

d) Vi forkaster *udviklingslæren* (1. Mos. 1,1; Johs. 1,1-4). Vi er overbeviste om, at Gud har skabt mennesket, og forkaster i eet og alt teorien om menneskets udvikling fra et laverstående dyr, som jo er ganske vist, uden ethvert bevis. Den hævder ganske vist, at mennesket er udviklingens højdepunkt, men i praksis nedvurderer man mennesket og gør det til et højtstående dyr. Derfor har denne lære, der er uden basis i Guds Ord, også undermineret alle menneskers væsentlige lighed, thi den hævder jo, at kun de stærkeste overlever, hvilket fører til den tanke, at de, der anses for uegnede og mindre værd, kan ryddes af vejen (f.eks. ved medlidenhedsdrab eller abort).

e) Vi forkaster *humanismen* (Jerem. 17,9; Salme 1; Matt. 16,23; Rom. 1,22-25). Der er opbygget mange ideologier og religioner på den anskuelse, at mennesket ikke er skabt af Gud og intet evigt ansvar har. Den gudløse humanisme har ført til mangel på respekt for livet med det resultat, at abort og meget andet ondt anses for humant. Den såkaldte videnskabelige marxisme (kommunismen) er frugten af humanismen og forkastes derfor af enhver bibeltro kristen. Vi forkynder for vor regering og hele det syd-afrikanske folk, at Kristus og ikke vort eget syndige selv er tilværelsens centrum.

5. Religionsfrihed

Vi hævder, at trosfrihed bør være en integreret del af vor nye forfatning. Skønt mange grundlove garanterer fri religionsudøvelse, bliver der alligevel lagt hindringer i vejen for kristenheden i adskillige lande. Vi henstiller derfor til Præsidenten, at den nye forfatning tillige indeholder følgende bestemmelser, der skal hindre, at staten blander sig i menighedens liv:

a) *Forældres ret til at opdrage deres børn i overensstemmelse med Guds bud* må fastslås i forfatningen (5. Mos. 6,6-7; Salme 78,5-7; Efes. 6,4). Familiens hellighed og ukrænkelighed må hævdes. Derfor må skattelovene ikke være gunstigere for dem, der lever sammen uden at være gift, end for familierne. Ægteskabet må ikke undermineres. Kun når der sikres familierne fuld frihed til at leve og virke i overensstemmelse med Guds ords standard, sikres der børnene sunde kristne forhold at vokse op i.

b) *Forældres ret til at sende deres børn i skoler efter deres eget valg* må sikres (Kol. 2,8). Børns opdragelse og uddannelse er først og fremmest familiens og menighedens, men ikke statens sag. Der må sikres forældrene så stor indflydelse i skolerne, at de kan bestemme undervisningsgrundlaget. De offentlige skoler bør åbnes for evangeliets forkyndelse og basere deres skema på moralske og fami-

liære værdier. Hvis den ny forfatning ikke sikrer dette, bør kristne forældre opmuntres til at finde andre muligheder, der under oprettelsen af private kristne skoler.

c) *Menighedernes ret til selv at udpege deres ledere* uden indblanding fra myndighedernes side bør sikres (Ap. G. 6,3-6).

d) *Frihed til at forkynde evangeliet* og fremme det ved de midler, menighederne finder egnede, må sikres. Ingen skal tvinges til at acceptere nogen tro, religion eller ideologi. Ligeledes skal ingen forhindres i at omvende sig til Kristus. På den anden side skal ingen religiøs gruppe, f.eks. satansdyrkere, have ret til at fremme djævelske aktiviteter så som blodskam, mord, sadisme, perversiteter, terrorisme og lignende (5. Mos. 18,9-13).

Vi forkaster oprettelsen af et kirkeministerium som en uacceptabel indblanding fra statsmagtens side i menighedernes liv og som et skridt på vejen imod en statskirke.

6. Øvrigheden

Guds ord lærer, at der på fire forskellige områder består et ansvar for at styre, og at enhver ansvarlig skal aflægge regnskab for Gud:

a) *det personlige ansvar* (Gal. 5,22-23)

Ethvert menneske har ansvar for sit eget liv, skal aflægge regnskab for Gud og vil blive dømt i overensstemmelse hermed i dette liv og i det kommende (Åbenb. 20,12; Gal. 6,7-8).

b) *familiens ansvar* (Efes. 5,22-6,4)

Gud har bestemt, at familien består af mand og hustru i livsvarig enhed samt de børn, der skænkes dem. Familien bærer ansvar for børnene og de gamle (1. Tim. 5,8).

c) *menighedens ansvar* (Hebr. 13,17)

Menighedens hovedopgave er at lære Gud at kende og gøre ham kendt. Dette indebærer at forkynde Guds fulde råd samt øve menighedstugt for moralske og læremæssige fald (1. Tim. 5,20; Titus 2,1-15). Således er menigheden et lys, der skinner i verdens mørke, og et salt i en verden i opløsning under moralsk forfald (Matt. 5,13-16; 1. Kor. 13; Jakob 2,14-17).

d) *civilt styre* (Rom. 13,1-5; 1. Peter 2,13-14)

Det statslige styre med dets lokale, regionale og nationale jurisdiction er af Gud (2. Mos. 18,18-22). Dets fornemste opgave er at beskytte lovlydige borgere imod lovovertrædere og forbrydere. Derfor er opretholdelsen af hær, politi og domstole statens bibelske ansvar.

7. Privat ejendomsret

Guds ord forbyder, at de rige undertrykker de fattige. Guds ord taler også klart om

retten til at eje land og andre besiddelser: »Du må ikke begære din næstes hus... hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til« (2. Mos. 20,17). »Kunne du ikke have beholdt den, dengang den var din, og da den var solgt, havde du da ikke fri rådighed over pengene« (Ap. G. 5,4).

Ud fra Guds ord: »Du må ikke stjæle« og »Du må ikke begære« forkaster vi enhver form for nationalisering og tvungen fordeling af rigdom og jord. Det er en iøjnefaldende kendsgerning, at overalt, hvor denne bibelske lov er blevet krænkert, således som det er sket i de socialistiske stater, er resultatet blevet hungersnød, tab og døden for millioner af mennesker.

8. Tilbagevenden til bibelsk moral

Det er aldeles afgørende, at vi vender tilbage til den bibelske moral (Ordspr. 14,34). Vort lands moralske forfald bekymrer os dybt. Vi henstiller indtrængende til regeringen, at den ophæver de love, der fremmer skamløshed og prostitution. Den tøjlesløse familieplanlægning opmuntrer ofte ugifte til endnu mere umoralitet under dækket af »sikker sex«. Den stigende udbredelse af pornografi under forskellige former foruroliger os alle. Den seksualundervisning, der foregår i skolerne, besmiter børnenes og de unges sind og underminerer forældrenes ret til at opdrage og oplære deres børn i overensstemmelse med den bibelske standard. Umoralitet, ægteskabsbrud, homosexualitet, okkultisme og vold fremmes gennem fjernsynet og video-forretninger. Alt dette er med til at øge det moralske forfald i vort samfund og vil, hvis det ikke standses, få katastrofale følger. Endnu flere uægte børn og endnu flere tilfælde af aids er det direkte resultat. Vi har lagt mærke til, at i de lande, hvor man har indført seksualundervisning i skolerne, er følgerne blevet stigende skamløshed, voldtægt og veneriske sygdomme. Hvis den herskende nedadgående linie i den offentlige moral fortsætter, vil aids føre til millioner af menneskers død og økonomisk kaos i vort land.

Vi hævder og henstiller indtrængende, at vi atter ærer Herrens dag, styrker familiebåndene, vender tilbage til bibelske moralske normer og således løfter vort land igen.

9. Slutning

Vi henstiller til alle kristne ledere og alle troende i vort land, at de overvejer denne resolution under bøn og spredt dens budskab til alle menigheder i Syd-Afrika og til hele vort samfund. Kun hvis vi af hele vort hjerte vender tilbage til Guds vej, den bibelske vej, kan vi blive bevaret fra alle de forførelser, der truer med at pervertere

vor Herres Jesu Kristi evangelium. »Vælg derfor i dag, hvem du vil tjene!« Og Josua sagde til folket: »Så skaf da de fremmede guder bort, som I har hos eder, og bøj eders hjerte til HERREN, Israels Gud!« Da sagde folket til Josua: »HERREN vor Gud vil vi tjene, og hans røst vil vi lyde!«

Resolution 1:

Kwasizabantu-konferencen henstiller til regeringen, at den nye grundlov indeholder en bekendelse til Den tre-enige Gud.

Resolution 2:

En delegation fra konferencen vil søge foretræde for Præsidenten for at overrække ham den fulde tekst, som her gengivet.

Kristi kærlighed overgår al erkendelse (Efes. 3,19), og Guds fred overgår al forstand (Fil. 4,7). Men begge dele kan *kendes*, som vi med rette synger i en enfoldig sang: »Det kan ej forklares, det kan kun erfares...!«

Forklaringer

De har en tilbøjelighed til at trække det guddommelige ned til vort plan og dermed tømme det for kraft. Der er ikke nogen umiddelbar overensstemmelse imellem Guds kærlighed og vor kærlighed således, at når blot den guddommelige kærlighed bliver forklaret os, så forstår vi den og nikker samstemmende med hovedet.

Guds kærlighed er og forbliver som Gud selv *underfuld*. Man kan aldrig værne sig til den, så den bliver noget selvfølgelig. Den er altid *betagende*, netop fordi den overgår al erkendelse.

Derfor er man heller aldrig »sikker« på den, thi sikker kan man aldrig blive på det, man ikke forstår. Og dog ejer hjertet en Gud-given *vished* derom, en vished i troen.

Kunne *Abraham* forklare sig selv og andre, at Gud elskede ham, da han bød ham drage ud fra sin slægt og sit land til et land, Gud ville vise ham? Kunne han forklare, at Gud elskede ham, da han bød ham drage til Morija bjerg og bringe sin søn som et offer?

Nej, Guds kærlighed overgik sandelig al erkendelse, men alligevel kendte Abraham den, thi han troede Gud.

Kunne *Josef* erkende, at Gud elskede ham i hele hans ungdom, der var så fuld af prøvelser og andet uforståeligt? Nej, men han kendte det, thi han holdt fast ved Guds ord.

Kunne *David* erkende og forklare og bevise, at Gud elskede ham i al den tid, Saul behandlede ham så skammelig og stræbte ham efter livet? Nej, men han erfarede det og vidnede derom i nogle af sine salmer.

Kunne profeten *Jeremias* erkende Guds kærlighed i sit stormomsuste liv? Nej – og gang på gang klagede han da også i dyb fortvivelse – men Gud holdt ham fast i troen, så profeten trods alt det

ufattelige alligevel kendte Guds kærlighed og blev bevaret i den.

Guds kærlighed er guddommelig og har guddommeligt overblik over tiden og evigheden og handler derfor aldrig kortsynet med os. Det er en af grundene til, at den rækker ud over vor erkendelse og forstand, thi vi har hverken overblik over tiden eller evigheden.

Job var en højt elsket mand. Tænk på, hvordan Gud i sin kærlighed handlede med ham og tænk, hvad der kom ud deraf!

Lige så lidt som vi kan erkende Gud og forstå ham, lige så lidt kan vi med sikkerhed udtale os om, hvad Gud i sin kærlighed vil gøre.

Og dog ved vi, at han elsker os! Vi ved det med en viden, som Gud har skænket os. Denne viden kalder vi tro – og troens viden er vissere end al anden viden, skønt den »kun« har Guds ord, men ingen beviser, der kan overbevise andre. Alligevel taler vi med fuld overbevisning om troens fulde vished!

Forsagtheden

Det kan ske for enhver af os, at tvivlen banker på vor dør. Der sker så meget, som synes at modsige, at Gud er kærlighed. Også i vort personlige liv kan mørke dage indtræffe.

Vørst er det dog, når vi overvældes af den følelse, at vort eget liv som kristne er komplet mislykket. Vi er måske nået op i årene og synes, at alt er blevet ved det samme – ingen virkelige, markante fremskridt i livet med Herren.

Vi har forsøgt gang på gang, men hvad er der kommet ud af de mange velmente forsøg? Det blev ikke til andet end forgæves tilløb, der ikke førte os mærkbart videre.

Vi har derfor ikke længere noget øre for den formanende forkyndelse, thi den kender vi, og den har ikke hjulpet os. Vi har lyttet til ordene om at indvi sig – at lægge alt på Herrens alter – at fremstille sit legeme for Herren som et velbehageligt offer – at bekende ham med munden – men nu er vore hænder trætte – Guds kærlighed er nærmest en sandhed for os, ikke en bærende kraft.

Vor ånd er blevet forsagt, vor tro er stækket.

Jeg ved ikke, hvordan Peter havde det, efter at han havde fornægtet Herren, og havde forstået, at Herren var opstanden. Mon han ikke ventede et alvorligt opgør, når Herren mødte ham – mon han forestillede sig muligheden af at blive endnu mere velsignet end før? Han vovede naturligvis ikke at åbne for den tanke, at hans dybe fald kunne genoprettes i så guddommelig en forstand, at endog dette utilgivelige kom til at tjene ham til gode.

Men da Herren åbenbarede sig for ham, blev *den guddommelige kærlighed* åbenbart ham i dens overvældende herlighed.

Herren havde vidst alt forud, også at Peter ville fornægte ham. Det var ikke kommet bag på Herren, så han derfor blev skuffet over Peter. Det havde heller ikke sat skår i hans kærlighed til ham, så han nu mødte ham med et vist forbehold. Der lød ikke så meget som eet bebrejdende ord fra Herrens læber. Der var end ikke en løftet pegefingert og et formanende ord: »Gør det aldrig mere, Peter!«

Herren havde nemlig båret al Peters synd og skam og *båret den bort*. Den eksisterede ikke mere. Den var slettet ud og lå ikke som en tidsindstillet bombe i Herrens bevidsthed. Derfor lød der nogle helt uventede ord: »Simon, Jonas' søn, *elsker du mig?*«

Lad disse ord lyde i enhver mismodig kristens øren, thi de vækker det spørgsmål: »Betyder min kærlighed virkelig noget for Herren?« Og det spørgsmål kan få hjertet til at briste af glæde.

Herren sagde ikke: »Jeg elsker dig stadig, Peter!« for det havde ikke kunnet vække Peter så meget som spørgsmålet: »Elsker du mig?« thi med dette spørgsmål er det, som om Herren »har brug for« mig og min kærlighed, og den tanke, at han har brug for mig, der har fornægtet ham, er næsten for herlig, for kærlig – og dog spørger han således! Ja, han spørger: »Har du mig *mere* *kær end disse andre?*« og hvad skal jeg svare dertil andet end: »Ja!« Han fremkalder selv det svar i mig, der er elendigere end de andre og derfor har fået

mere tilgivet end de andre og følgelig elsker mere end de.

Til sidst

Evangeliet er en hemmelighed, og da Guds kærlighed er det bærende i evangeliet, er den følgelig også en hemmelighed. Hver gang Gud ved sin Ånd kaster nyt lys over Kristi kærlighed, virker det dybt ind i vore sjæle.

Atter og atter føres vi i Ånden tilbage til vor korsfæstede Frelser på hans kors, hvor han hænger – for mig!

For dig!

Heller ikke her kommer der fra hans læber et eneste ord, der ikke er gennemtrængt af den ufattelige kærlighed – kærligheden til hans fjender, kærligheden til hele hans fortabte skabning.

Han gav ikke op, hvormed det er sagt, at Guds kærlighed aldrig giver op. Heller ikke dig har han opgivet eller vil han opgive, skønt du i dit mismod måske har gi-

vet op.

Den guddommelige kærlighed er stærkere end synden, djævelen og døden. Kun eet kan stå den imod: den hårdnakkede vantro.

Herren lovede ikke Peter noget problemfrit og let liv, da han havde hørt ham tre gange sige: »Du kender alt; du ved, jeg har dig kær«. Han betroede ham sine får, og han sagde, at når han blev gammel, skulle andre binde op om ham og føre ham derhen, han ikke ville. Han skulle herliggøre Herren gennem martyrdøden.

Peter var imidlertid klar over, at Herren elskede ham, og at hele hans liv fremover var bestemt af Herren i evig visdom og kærlighed. Selv det svære var en del af Guds godhed imod ham.

Det kom han også til at kende, d.v.s. erfare. Derfor kunne han i sit første brev beskrive trængsler, lidelser og modgang som en del af Guds nåde (f.eks. 1,19 og 4,12-14). Det kan kun den, der selv har er-

faret det.

Gud elsker os ikke sådan, at han våger over, at vort liv *i al almindelighed* bevares fra det onde – nej, han våger over *enhver enkelthed, ethvert øjeblik* i vort liv og forlader os aldrig. Lader han en trængsel komme over os, er den – ganske som i Abrahams, Josefs, Davids, Jeremias' og de andres liv – forudbestemt til at tjene os til noget bedre og herligere end det, vi kunne nå uden trængselen.

Nu varer det ikke så længe, før vi skal se Ham, som han er! Må visheden, om at han elsker og har løst os af vore synder med sit blod og gjort os til konger og præster for sin Gud og Fader, drive mismodet og vankelmodigheden bort fra os, så vi kan rette vort blik imod ham og bevare os selv i hans kærlighed. Han, der har begyndt sin gode gerning i os, vil fuldføre den indtil den dag!

Giv I dem at spise

Hvem af os kender ikke beretningen om bespisningen af de fem tusinde med fem brød og nogle fisk? Alle kender den – men har vi også lært altid under alle forhold at have rigeligt til al god gerning (2. Kor. 9,8)?

Rigeligt

Kan man sige, at fem brød og to fisk er rigeligt til fem tusinde mennesker?

Det syntes de tolv ikke til at begynde med, derfor foreslog de Herren at sende skaren bort i tide, så den selv kunne skaffe sig noget at spise. Men da de havde delt brødene og fiskene rundt, var der tolv kurve til overs! Der var altså rigeligt – og havde været rigeligt lige fra begyndelsen!

Enhver kan sige sig selv, at fem brød ikke strækker til, når man skal bispise fem tusinde. Ja, men hvad enhver kan sige sig selv, har sjældent noget med troen at gøre.

Det afgørende i enhver situation er aldrig, hvad enhver kan sige sig selv, men hvad Herren siger.

Og han havde sagt: »Giv I dem noget at spise!«

Havde de ikke hørt det?

Jo – men de havde ikke hørt det *i tro*. De forstod ikke, at Herren aldrig siger noget til os, som han ikke mener. De forstod heller ikke, at han aldrig sætter os til at gøre noget, som ikke lader sig gøre. Han er selv garanten for, at det, han befaler os at udføre, lader sig gøre, hvor umuligt det end ser ud.

Da de havde gjort det, var skaren blevet mæt, og de selv overvældet af glæde og taknemmelighed.

Tjenestens forudsætninger

Gennem bespisningsunderet, der er gengivet i alle fire evangelier, indskærper Helligånden os, at vi ikke bør gøre vore tjeneste for Herren iblandt mennesker afhængig af menneskelige beregninger, men ene og alene af Herrens vilje.

Ud fra en almindelig fornuftig beregning var det umuligt at give de fem tusinde noget at spise. Der var ikke andet at gøre end at sende dem bort i tide.

Vi er tilbøjelige til at lægge sådanne beregninger til grund for vor tjeneste. Der må være en vis sikkerhed, ellers kan vi ikke udrette noget. Den overvejende del af det, der kaldes tjeneste, foregår følgelig indenfor fornuftige, solide rammer.

Det gjorde Herrens tjeneste aldrig. Han, der er selve visdommen, lod aldrig sin tjeneste begrænse til fornuftige beregninger. Derfor ser den i pæne menneskers bedømmelse ud som dårskab, kulminerende på *Golgata*, hvor han frivilligt lader sig klynge op på et kors og udlevere til en død i skændsel og magtesløshed.

Og han siger til sine tjenere: »Følg mig!«

Hans disciple fulgte ham; derfor kom de ud i ørkenen, hvor de intet havde, og hvor han pålagde dem at bispise fem tusinde.

De blev også sendt ud uden pung eller taske og uden brød.

Udrettede de noget? Udrettede han noget?

Udrettede *Paulus* noget? Hele hans apostelgerning foregik i den dybeste magtesløshed uden menneskelige garantier af nogen art. Han ejede intet, var fattig, men altid i stand til at gøre mange rige – ganske som disciplene ude i ørkenen med fem tusinde sultne mennesker.

Den virkelige tjenestes forudsætning er ikke menneskelige beregninger med menneskelig garanti, sikkerhed, tryghed og overblik over arbejdet, men det stik modsatte: praktisk afhængighed af Herren.

Hvis ikke Herren havde været der og sagt: »Giv I dem at spise«, havde de ikke kunnet gøre andet end at sende skaren sultne bort. Men Han var der, og Han sagde, hvad de skulle gøre! Således tjente de ham og de hungrede – men den tjeneste lå udenfor enhver menneskelig beregning – det var en gerning, han havde lagt til rette forud, for at de skulle få den ubeskrivelige glæde at vandre i den!

Vi skal ikke være kede af det, hvis Herren ændrer vor tilværelse i retning af magtesløsheden. Han gør det kun for at gøre den rigere for os. Vi skal ikke fanatisk skabe situationer, hvor vi vil tvinge ham til at gøre et under. Men vi skal lade ham til at gøre et under. Men vi skal lade ham råde. Han elsker enhver af os og ved, hvor vi befinder os på vandringer med ham. Leder han os »ud i ørkenen til et øde sted«, da lad os ikke blive mismodige. Han gør det for at lære os, hvad det vil

sige i praksis at være helt afhængige af ham.

Ude i ørkenen, hvor de, set fra et menneskeligt synspunkt, intet kunne gøre for de mange mennesker, kunne de på hans bud udrette det underfulde, idet det var ham, der gjorde det igennem dem. Deres duelighed var sandelig af Gud!

Sand tjeneste er dybest set uforklarlig. Den sker ikke indenfor rammerne af, hvad mennesker kan lægge til rette. Den foregår der, hvor der i menneskers øjne intet kan udrettes. Ja, den foregår undertiden i så-

danne former, at gode fornuftige kristne kun kan anse den for dårskab eller tab.

Men husk *Golgata!*

Der gjorde han sig sandelig fattig, for at du og jeg kunne blive rige. Glem heller ikke, at han kaldes *Herrens tjener* – den tjener, ved hvem Herrens vilje lykkes!

Vi herliggør ikke Gud så meget, som når vi, ledet af Ham, føres ud i den magtesløshed, hvori hans kraft fuldkommes. Disciplene fik en forsmag heraf hin aften ude på det øde sted, hvor de intet havde uden fem brød og to fisk, men i denne

umulige situation fik lov til ud af deres dybe fattigdom at gøre mange mætte, tilfredse og glade, altsammen fordi Herren var med dem og sagde, hvad han ville, de skulle gøre.

Skulle du, min læser, være nede på nulpunktet, spørg da Herren, hvad han vil, du skal gøre – og gør det så i tillid til ham, hvor svag du end oplever dig selv – og du skal erfare, at du både havde alt, hvad du selv behøvede, og endda rigeligt til denne gode gerning!